

Pol Castellanos

L'assassina de Venècia

Una aventura
emocionant a la
recerca de la llibertat

PREMI RAMON MUNTANER 2021

Estrella Polar

Pol Castellanos

L'ASSASSINA
DE VENÈCIA

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Pol Castellanos, 2021

© de la il·lustració de la coberta: Pep Boatella, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2021

ISBN: 978-84-1389-029-6

Dipòsit legal: B. 11.347-2021

Imprès a Catalunya

El jurat del 36è Premi Ramon Muntaner va estar format per
Dolors Cabrera, Patrizia Campana, David Cirici, Montserrat Martín
i Francesc Miralles.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma
de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que
serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o
escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Res no feia preveure que, aquella nit, algú moriria assassinat.

Quan la minyona va estirar el cordó, la cotilla va estrènyer el pit de la Carla, que no es va ofegar de poc. Després, en veure's amb el vestit, va esbufegar. No suportava les festes del pare. I encara menys, la festa de Carnaval.

Algú va picar a la porta i la Carla va girar-se de cop. Al llindar hi havia un home amb una màscara negra. Se la va treure i ella el va reconèixer.

—M'has espantat, Alessio!

—Hauries d'anar baixant —va dir ell—. Ja estan arribant.

—Digues al pare que és l'últim cop que em poso un vestit com aquest.

—Fes el que toca i no protestis. Aquesta nit, els convidats són importants...

—Una altra vegada amb misteris?

L'Alessio no va contestar i va tancar la porta de cop.

La Carla no aguantava el seu germà, sobretot des que s'havia fet prou gran per marxar de casa. Ara ja tenia vint-i-dos anys i només venia a visitar-los de tant en tant. Amb tot, sentia que encara hi podia confiar. Del pare, en canvi, no podia dir el mateix.

La minyona li va posar una perruca de plomes blanques i li va allargar un mirall. La Carla se la va treure de seguida i va alliberar la cabellera negra. Es va observar la cara, d'un to

torrat com d'ametlla, no com el seu germà i el pare, amb qui només compartia aquella piga al costat del llavi.

Li agradava el seu to de pell més fosc. També els cabells, llargs i negres. I que darrerament s'hagués tornat més alta i prima. D'aquí uns mesos faria catorze anys, però encara se sentia com una nena. A ella li agradava anar per lliure, amb roba còmoda, com els pantalons vells del seu germà gran, que es posava tot i les reticències del pare.

Tanmateix, aquella nit era Carnaval. Va triar un barret negre i una màscara blanca. L'única cosa bona de dur aquella disfressa era que, com a mínim, passaria desapercebuda.

Al pis de baix, un centenar de convidats disfressats i emmascarats s'aplegaven a la sala de ball, reflectits fins a l'infinit pel joc de miralls a les parets. Alguns ballaven un vals i la majoria conversava amb copes a les mans sota un núvol de fum. En lloc del 1914, semblava que fossin al segle XVII.

La Carla va passar de llarg la sala i va sortir al pati de l'entrada. Els convidats anaven arribant al *palazzo* a través de l'entrada arquejada del moll. Era el problema de l'illa delle Croce, que tothom havia d'agafar una barca per arribar-hi i el *vaporetto* no hi passava. Tot i així, no es podia queixar: la seva era l'única família que tenia una illa particular a la llacuna de Venècia.

Va saludar l'Alessio, que acompanyava un home d'església amb la sotana negra i una màscara. L'Alessio li va indicar on era el moll, va agafar una copa de la safata d'un cambrer i es va acostar a la Carla.

—Aquell és l'arquebisbe de Treviso —li va dir mentre es treia la màscara per poder veure-hi—. Avui no hi falta ningú.

—Quina mandra, Alessio —va dir la Carla—. No super-

to aquestes festes. Per què hem de celebrar el Carnaval, si l'ajuntament ho ha prohibit?

—Ho ha prohibit als carrers, però aquí estem segurs. A més, l'alcalde de Venècia és un dels convidats. I no és el més important de tots...

—Aleshores qui ho és? Per què no parles clar?

L'Alessio va apartar la Carla a la penombra del pati, fora de les mirades.

—Alguns dels convidats d'aquesta nit són del màxim nivell —li va revelar.

—Del màxim nivell? Què vols dir, amb això?

—Vull dir la Casa Reial d'Itàlia.

La Carla va obrir molt els ulls, però els tenia sota la màscara, així que l'Alessio no se'n devia adonar.

—I no només la Casa Reial —va afegir ell—. També del govern i l'Església. Les disfresses són l'excusa perfecta perquè tothom pugui discutir amb discreció.

—Discutir el què?

L'Alessio va fer un sospir; dubtava si havia de seguir parlant.

—Àustria-Hongria té algunes terres que Itàlia vol recuperar. Si hi ha una guerra, el nou territori s'haurà de repartir. Això és el que es discutirà aquesta nit.

—Una guerra?

—Sí. I el pare també hi té interessos. Som una de les poques famílies fundadores de la República de Venècia: ens toca defensar el nostre llegat.

—M'és igual, el nostre llegat. L'únic que vull és anar a dormir.

—Pots tocar de peus a terra, Carla? No podràs passar-te tota la vida eludint les teves responsabilitats. Ja ets grandeta per veure que no has nascut en una família qualsevol. Algun

dia haurem de buscar algun hereu de casa bona amb qui casar-te.

La Carla va fer veure que li venia una basca.

—No vull ni sentir-ne a parlar, d'això.

L'Alessio va negar amb el cap.

—Aconseguiràs que el pare et deshereti i et faci fora de casa.

—Res no em faria més fel...

De sobte, la Carla va veure l'Alessio borrós. Va tancar i va obrir les parpelles, però cada vegada s'hi veia pitjor, com si una boira molt densa hagués cobert el pati del *palazzo*. Es va treure la màscara i es va fregar els ulls. Aleshores li van aparèixer tot de pampallugues que espurnejaven davant seu. Es va adonar de seguida de què li passava.

—Carla, et trobes bé? —va dir l'Alessio.

—És una de les meves visions...

—Què?

De seguida, una escalfor molt intensa es va escampar per tot el cos de la Carla. Va notar que la pell li cremava i va fer un crit.

—Carla! —La veu de l'Alessio va sonar distant.

Va perdre l'equilibri i va caure a terra. Sentia dolor a la pell com si l'envoltessin les flames. De cop, la cremor es va tornar freda com el gel. I va perdre la consciència.

Va tenir la sensació que queia avall, avall, avall, fins que va impactar contra la superfície del mar. Sí. Era una de les seves visions estranyes, que tenia des de petita.

Dins del seu cap, flotava en aquell mar fosc. Va alçar la vista i va distingir un moll. Era el moll de l'illa. Al damunt, un home s'hi balancejava com si estigués marejat. Duia una disfressa fosca. La màscara li cobria el rostre. S'agafava el coll amb les mans enguantades i la sang li regalimava per la tela. Hi tenia un tall.

Podia ser... una premonició?

A dins de la visió, la Carla va aconseguir nedar en direcció al moll. Potser podia ajudar-lo... No hi va ser a temps. L'home es va desplomar sobre les onades i s'hi va quedar flotant. La Carla s'hi va acostar prou per veure que tenia una marca al clatell. Semblava feta amb un ganivet, però entre la sang i les onades no la va distingir.

Era mort.

La Carla va acostar un braç per girar el cadàver, però en aquell moment va tornar a notar un fred molt intens i es va aturar. El fred es va tornar una cremor de flames.

Va fer un crit i va obrir els ulls de cop.

Es va trobar ajaguda al terra del pati, respirant de pressa i suant. Tenia l'Alessio al davant, que la ventava amb la mà.

—Carla! Em sents? Què t'ha passat?

L'Alessio la va incorporar mentre ella intentava recuperar l'aire. Va comprovar que tornava a veure-s'hi bé. Alguns convidats s'havien aturat una mica més enllà i els observaven preocupats.

—He tingut una visió... Crec... Crec que era una premonició.

—Què? De què parles?

—Te'n recordes, de les visions que tenia de més petita? —va dir la Carla—. Últimament en tinc cada pocs mesos.

—Aquelles visions que tenies a l'escola? Encara en tens?

—Sí. I cada vegada estic més segura que són... premonitòries.

L'Alessio se la mirava escèptic.

—Vols dir... que veus el futur?

La Carla va assentir.

—I sempre es compleixen, Alessio. Fa uns mesos, vaig preveure un accident a la cuina del *palazzo*. I al cap de poca

estona, hi va haver un incendi que va deixar ferit el cuiner. Jo ja ho havia vist dins del meu cap.

—Ho has dit al pare?

—Ets boig? El pare em castigaria, si ho sabés.

Ell va fer que no amb el cap. Havien cridat l'atenció d'alguns convidats i l'Alessio els va dir que la seva germana s'havia marejat, res més. Es va tornar a girar cap a ella.

—Què has vist, aquest cop?

La Carla se'l va mirar, preocupada.

—Alessio... tinc por. Em sembla que he vist... que algú moriria. Serà aquesta nit, al moll. I crec que serà un assassinat.

Ell va arrufar les celles, confós.

—N'estàs segura? Un assassinat?

—Sí. Tenia un tall al coll i una marca al clatell. Algú atacarà un convidat, segurament amb un ganivet. He vist que es balancejava sobre el moll i després queia mort a l'aigua. N'estic segura: algú matarà un convidat.

—Has pogut veure qui era, la víctima?

—Era un home. I anava disfressat de negre.

L'Alessio va girar els ulls cap al pati. Hi havia alguns grups de convidats que xerraven a l'altra banda. Per l'accés del moll no venia ningú.

—Merda —va dir—. Hi ha molts homes que van de negre, aquesta nit. No tens cap altra pista?

—No. I de tota manera, Alessio, no crec que hi puguem fer res. No m'has sentit? Les premonicions sempre es compleixen.

L'Alessio es va fregar el cap, preocupat.

—Carla, jo et crec. Però això que dius és molt greu, no podem quedar-nos de braços plegats. Hem d'avisar el pare.

—El pare? No. Ni se t'acudeixi. Diu que em tancarà en

un hospici de nens pobres si li torno a parlar de les meves visions.

—Li donarem la informació sense revelar d'on l'hem tret.

La Carla va fer una ullada al seu voltant, pensarosa.

—Qui creus que voldria cometre un crim, aquesta nit, Alessio?

—Amb tot el que està en joc? —va dir ell mentre reia per sota del nas—. La pregunta és qui no ho faria.

—Ei, vosaltres dos, on us havíeu ficat?

De l'entrada del moll, van veure venir el pare.